

PHẦN 9

Lễ cưới của Vĩnh Khoa và Băng Châu được tổ chức ở từ đường thật long trọng, sau đó đã tiệc ở nhà hàng Cổ Đô.

Bữa Trung bạn thân Vĩnh Khoa làm chú rể phụ, Hương Giang làm cô dâu phụ.

Tất nhiên hai người cũng là một cặp rất đẹp đôi. Hương Giang rất kiêu hãnh về điều đó. Cô luôn tìm cách ở bên Bữa Trung chụp ảnh thật nhiều, và còn thì thầm với anh:

- Chúng ta sẽ giống anh Vĩnh Khoa và chị Băng Châu nha anh?

Bữa Trung nghĩ gì có trời mà biết.

Lúc hai họ làm lễ cũng như khi đến nhà hàng dự tiệc, Thủy Tiên luôn cận kề mẹ Thiên An hầu hạ mẹ.

Mấy hôm nay mẹ hơi mệt, sức khỏe bất an. Thủy Tiên biết một phần cũng do cô làm mẹ thất vọng.

Dù cuộc trốn đi của Vĩnh Khoa với cô không thành, nhưng cô cũng đã làm mất niềm tin nơi mẹ.

Thủy Tiên day dứt khôn nguôi. Hôm nay cô như cái xác không hồn. Ở lại đây với tâm trạng bẽ bàng tê tái.

Khi lễ cưới của Vĩnh Khoa và Băng Châu cũng như buổi lễ đính hôn hôm nay nhưng tâm trạng Thủy Tiên hoàn toàn khác.

Trong cô cảm giác xót xa, cay đắng dâng cao.

Thực khách đông đảo. Mọi người nói cười vui vẻ. Thủy Tiên thì tan nát cõi lòng.

Dẫu cô biết trước điều này, thế mà vẫn thấy chơi vơi.

Đám cưới của Vĩnh Khoa, Thủy Tiên đâu được làm cô dâu.

Đó là sự thật mà sao Thủy Tiên không chịu đựng nổi.

Buồn chông chênh, Thủy Tiên cố giấu nỗi buồn vào lòng, gấp thức ăn cho mẹ Thiên An, giúp mẹ ăn uống.

Hầu như mẹ chẳng ăn uống được gì.

Thủy Tiên năn ni:

- Mẹ ăn chả đi mẹ.

Mẹ Thiên An lắc đầu, chỉ ăn chén súp.

Phần nhiều là các món ăn truyền thống Huế. Mẹ lại nhớ món ăn miền Nam.

- Phải có canh chua cá lóc nhỉ?

- Tiệc cưới đâu ai nấu món canh chua dân dã hả mẹ?

Mẹ gật nhẹ:

- Mẹ bệnh không ăn được nhiều nên nói vậy thôi.

- Hôm nào mẹ khỏe, con nấu canh chua cá lóc cho mẹ dùng.

Cô dâu, chú rể tiến đến bên bàn của mẹ Thiên An. Cô dâu Băng Châu mặc bộ áo dài vàng truyền thống, đầu đội mâm, ai cũng trầm trồ khen đẹp như hoàng hậu Nam Phương.

Thủy Tiên nhìn Băng Châu, chẳng biết hoàng hậu Nam Phương đẹp như thế nào?

Băng Châu gấp thức ăn cho mẹ Thiên An, cô giả lả:

- Tụi cháu kính mời mẹ.

Rồi quay sang Thủy Tiên dặn dò như phán lệnh:

- Cô chăm sóc mẹ chu đáo đấy, đừng lơ là bồn phận nghe chưa.

Thủy Tiên nhăn mặt khó chịu, còn Băng Châu hả lòng hả dạ. Cô với Vĩnh Khoa cưới rồi, từ nay trở thành bà chủ nhỏ tha hồ sai khiến Thủy Tiên. Mi sẽ là nàng hầu phục vụ vợ chồng ta. Con hồ ly tinh ạ!

Không đọc được tư tưởng của Băng Châu, Thủy Tiên cũng biết Băng Châu đang vui mừng đắc thắng.

Thủy Tiên bỗng chạm phải ánh mắt của Vĩnh Khoa. Ánh mắt vừa buồn vừa thiết tha như dành cho Thủy Tiên.

Không dám nhìn anh, cô lại vội quay đi.

Vĩnh Khoa như một người khác không phải là chính mình. Anh chẳng quan tâm đến mọi việc xảy ra chung quanh.

Rồi cái ngày trọng đại đáng nguyên rủa này cũng trôi qua thôi. Vĩnh Khoa tự an ủi mình như thế.

Đêm tân hôn Vĩnh Khoa lạnh lùng tuyên bố với Băng Châu:

- Tôi cưới cô cho mạ vui lòng, còn hai chúng ta mạnh ai nấy sống, đừng ràng buộc chi nhau.

Băng Châu mặc chiếc áo ngủ mỏng tang, khuôn mặt vẫn còn trang điểm đậm, trở mắt nhìn Vĩnh Khoa:

- Anh nói vậy là sao hả?

- Là chúng ta vẫn tự do, mỗi người có tự do riêng, đừng ai làm phiền ai?

Băng Châu hậm hực:

- Anh nói rõ hơn đi!

Vĩnh Khoa nhìn Băng Châu một cách khó chịu:

- Tôi biết cô hiểu những gì tôi nói.

- Tôi không muốn hiểu:

- Cô không muốn hiểu thì thôi.

Băng Châu buột miệng.

- Anh muốn nói tự do là để anh giao du với con nhỏ đó hả?

Vĩnh Khoa phàn nàn:

- Tôi không như cô nói đâu.

- Anh tốt đẹp quá nhỉ?

Vĩnh Khoa nói tỉnh bơ:

- Chúng ta ở chung phòng nhưng ngủ riêng.

Băng Châu dài giọng:

- Anh muốn sao cũng được.

- Cô không đồng ý thì cứ nói với mẹ.
- Anh đừng có khiêu khích tôi! Anh cưới tôi để làm gì hả?

Vĩnh Khoa nói chậm rãi từng tiếng:

- Đừng tưởng mỗi lần cô đi chơi, đi du hí với tên bạn của cô mà tôi không biết.

Băng Châu nhìn Vĩnh Khoa đăm đăm:

- Sao anh không nói, không ghen.
- Tôi nghĩ tôi với cô chẳng có gì, chúng ta chẳng cưới nhau.
- Anh nói thế mà nghe được à?

Vĩnh Khoa điềm tĩnh hỏi lại:

- Cô không thấy là chúng ta chẳng bao giờ hợp nhau, chung sống với nhau mà làm gì hả?

Băng Châu nói một cách giận dữ:

- Bởi vì anh đã tính toán riêng cho mình.

Vĩnh Khoa rất dị ứng với cách nói của cô. Anh lắc đầu:

- Tôi chẳng tính toán gì cả.
- Không mà anh hện hờ lén lút với con ả hộ lý của mẹ.

Vĩnh Khoa nói một cách tự nhiên:

- Tôi và Thủy Tiên yêu nhau, tình yêu của chúng tôi trong sáng.

Băng Châu xì mũi:

- Trong sáng đẹp đẽ mà mẹ đã bắt gặp quả tang mấy lần.
- Tôi không làm gì sai trái để gọi là bắt gặp quả tang.

Băng Châu mỉa mai:

- Anh tốt đẹp quá nhỉ?

Vĩnh Khoa nghiêm mặt:

- Tôi hoàn toàn không nói đến chuyện của cô. Cô hãy để tôi yên đi!

Bực tức Vĩnh Khoa, Băng Châu nói một cách thẳng thừng:

- Tại anh mà tôi mới đi chơi với Thế Phong. Anh ấy quan tâm đến tôi chứ không phải như anh.

Vĩnh Khoa có vẻ trầm tĩnh:

- Tôi biết cô cần người đưa đi nhảy nhót, đi chơi, mà tôi thì không đáp ứng cho cô. Cô sống phóng túng như ở Pháp quen rồi.

Băng Châu cau mặt:

- Anh nói như vậy đó hả?

- Mà có đúng như vậy không.

Không kềm nổi cơn giận, Băng Châu nói như la lên:

- Đúng thì sao?

- Tôi cũng đâu có nói gì cô đâu.

Băng Châu nhún vai:

- Thật ra anh cũng chẳng nói hay làm gì được tôi.

Vĩnh Khoa nói nhanh:

- Thế thì coi như chúng ta thỏa thuận với nhau rồi vậy.

Băng Châu nguýt mắt nhìn anh:

- Thỏa thuận gì hả?

- Tôi với cô có thể giới riêng, không ai làm phiền ai.

Băng Châu nói với vẻ bất mãn:

- Trời ạ! Vợ chồng cưới nhau mà phân chia ranh giới riêng.

Vĩnh Khoa nói một cách thản nhiên:

- Cô không đồng ý thì cứ méc mạ.

Băng Châu tức không thể tả, cách nói của Vĩnh Khoa cố tình khiêu khích cô méc mạ.

Chẳng lẽ Băng Châu báo cáo với bà Tịnh Thúy chuyện này chứ. Mẹ chồng chẳng giải quyết gì cho cô mà cô cũng không thể nói được.

Giận anh, cô nói một cách liêu lĩnh:

- Anh muốn gì cũng được.

Vĩnh Khoa xoa tay:

- Tôi chỉ muốn được bình yên.

Rồi anh lại nói thêm:

- Mọi việc là tốt cho cô đó chứ.

Băng Châu hậm hực nhìn anh:

- Chuyện này thật là kinh dị.

- Cô thấy kinh dị à?

- Chứ còn gì nữa.

- Tôi thấy chúng ta hãy để cho mọi chuyện bình thường.

Nhưng cuộc sống của Vĩnh Khoa và Băng Châu chẳng bình thường chút nào.

Những ngày kế tiếp là hai người cãi nhau về sự thất bại của làng hoa. Băng Châu đổ thừa cho Vĩnh Khoa vô trách nhiệm. Bây giờ cô không giải quyết được gì cả.

Vĩnh Khoa tức giận bảo:

- Làng hoa bị phá sản, cô phải lo trả nợ vì chính cô gây ra.

Băng Châu nói một cách ngang bướng:

- Tôi chỉ lo làm ăn, chuyện thất bại không phải lỗi tại tôi.

Nghe hai người cãi nhau mãi, bà Tịnh Thúy biết ra sự thật làng hoa My Sa của Băng Châu đầu tư đã bị phá sản. Vốn vay ngân hàng khá lớn cần phải trả.

Bà nhẹ nhàng khuyên nhủ Băng Châu:

- Con vay ngân hàng làm ăn, bây giờ thất bại cũng phải lo làm trả nợ chứ.

Băng Châu nói với vẻ buồn bĩnh:

- Con vay vốn làm ăn, thất bại đâu phải lỗi tại con mà bắt con trả.

Vĩnh Khoa bực dọc:

- Chính cô nằng nặc đòi vay vốn đầu tư, thì cô phải có trách nhiệm trả chứ.

- Tại sao mọi người bắt tôi phải chịu trách nhiệm hả?

Vĩnh Khoa nói một cách thẳng thừng:

- Chính cô vay vốn nhưng đầu tư làm ăn thì ít mà cô chung điện, sắm sửa, ăn chơi thì nhiều.

Bị Vĩnh Khoa lật đùng tấy, Băng Châu giấy nẩy lên:

- Anh nói thế à? Anh có biết là làng hoa đã ngốn mất bao nhiêu vốn liếng không?

- Chuyện làm ăn của cô chỉ có cô biết.

- Anh là người vô trách nhiệm.

- Tự cô bày ra chứ, tôi đâu có đồng ý.

Bà Tịnh Thúy kêu lên:

- Thôi hai đứa đừng cãi nhau nữa. Hãy nghĩ cách làm ăn để lo trả nợ.

Vĩnh Khoa chán nản:

- Có cách nào hả mạ! Trả hết đời cũng không được.

Băng Châu không lo, không sợ, không chịu trách nhiệm gì cả. Việc trả nợ ngân hàng không phải bồn phận của cô.

Lúc vay đã thế chấp từ đường. Bây giờ cứ bán từ đường mà trả nợ. Từ đường rêu phong, cổ kính này có đẹp để sang trọng gì đâu mà tiếc. Nghĩ sao nói vậy, Băng Châu thốt lên:

- Bán từ đường trả nợ.

Bà Tịnh Thúy há hốc mồm nhìn con dâu. Chưa có ai trắng trợn nói với gia đình chồng như Băng Châu.

- Bán từ đường trả nợ à? Sao con lại nói thế?

Băng Châu tỉnh giọng:

- Không còn cách nào thì phải bán từ đường chứ sao mạ?

Vĩnh Khoa kêu lên, nhìn Băng Châu với ánh mắt tức giận:

- Cô có hiểu cô vừa nói gì không? Cô thật là quá đáng.

- Không còn cách giải quyết nào khác thì phải đành vậy chứ anh.

Vĩnh Khoa nóng nảy gát lên:

- Cô có thấy là chính cô gây ra hậu quả này không?

Băng Châu vẫn khăng khăng:

- Tôi chỉ lo làm ăn.

- Hừm! Cô mà lo làm ăn. Đi chơi suốt ngày thì có.

Băng Châu nói một cách ngang bướng:

- Tôi đi chơi cũng không làm hại đến ai.

Vĩnh Khoa vặn lại:

- Cô có thấy là cô trơ tráo lắm không?

- Tôi chỉ thấy anh là kẻ vô trách nhiệm, cũng chẳng làm nên tích sự gì.

Cách nói như khiêu khích của Băng Châu làm cho Vĩnh Khoa tức không thể tưởng.

Anh quay sang bà Tịnh Thúy:

- Mạ có nghe cô ấy nói chưa? Chắc mạ hài lòng lắm.

Nói xong anh bỏ đi thẳng.

Bà Tịnh Thúy thở dài thườn thượt.

Băng Châu cũng đứng bật dậy bỏ đi.

Bà Tịnh Thúy cảm thấy cay đắng trước mọi việc.

Đám cưới rồi nhưng bà thấy Băng Châu vẫn đi vắng nhà suốt, bà hỏi thì Băng Châu đáp cụt ngùn.

- Có ở nhà, anh Vĩnh Khoa cũng chẳng ngó ngang gì đến con.

Đôi trẻ khiến bà thấy khó xử. Đầu óc bà rối rắm thêm chuyện làng hoa bị phá sản, nợ ngân hàng tới hạn.

Mẹ Thiên An nghe Băng Châu bảo bán từ đường để trả nợ ngân hàng thì phát bệnh vì quá tức giận.

Từ đường của dòng họ từ bao năm nay. Những thế hệ nối tiếp nhau sinh sống ở đây.

Sống ở từ đường là niềm tự hào của các thành viên trong dòng tộc. Ai cũng chăm lo giữ gìn và bảo vệ từ đường.

Mẹ Thiên An đang mong muốn từ đường được trùng tu tốt đẹp hơn.

Mọi người đều yêu quý từ đường. Thế mà Băng Châu, cô con dâu mới về nhà chồng, mới là thành viên mới của dòng tộc dám mở miệng bảo bán từ đường. Thật là vô liêm sỉ và trơ trẽn.

Băng Châu không bảo vệ từ đường thì thôi, lại nhẫn tâm đòi bán để trả nợ.

Mẹ Thiên An đau đớn khôn nguôi về việc Băng Châu vay mượn vốn ngân hàng xây dựng làng hoa để bây giờ vỡ nợ.

Mẹ bị cú sốc tâm lý nên huyết áp tăng phải mời bác sĩ đến.

Bác sĩ dặn Thủy Tiên chăm sóc mẹ chu đáo, đừng để mẹ xúc động mạnh.

Thủy Tiên luôn túc trực bên mẹ và an ủi mẹ:

Mẹ đừng lo nghĩ gì cả cho mau chóng khỏi bệnh mẹ ạ!

Mẹ Thiên An mệt mỏi nói:

- Không lo nghĩ sao được. Từ đường của dòng tộc mà nó đòi bán có tức không chứ.

Thủy Tiên nói khề:

- Cô ấy nói thế chứ mẹ và mọi người không đồng ý thì làm sao dám bán.

Mẹ Thiên An than phiền:

- Nó là con dâu mới mà dám mở miệng đòi bán tiền đường thì quá đáng thật. Nợ vay ngân hàng biết tính sao đây hả?

- Mẹ yên tâm, sẽ có cách giải quyết.

- Cách nào hả?

Thủy Tiên muốn động viên mẹ để mẹ yên tâm. Khi mẹ hỏi thì cô bối rối, cách nào cô chẳng biết. Đây là chuyện của gia đình Vĩnh Khoa.

Từ khi anh cưới vợ, cô sống trong tù đường vắng lẽ như chiếc bóng, không tiếp xúc với ai cả, ra vào cô chỉ đối diện với mẹ Thiên An.

Mẹ cứ trách móc mãi:

- Phải chi con với Vĩnh Khoa đừng tính chuyện trốn đi, kiên nhẫn chờ đợi thì kết cục không như thế này đâu.

Thủy Tiên nói nhanh:

- Con vẫn mong anh Khoa cưới Băng Châu và sống hạnh phúc.

Mẹ Thiên An lại an ủi Thủy Tiên:

- Thôi con cũng đừng buồn. Số con và Vĩnh Khoa không có duyên nợ với nhau.

- Con biết như vậy mẹ à.

Biết như vậy nên Thủy Tiên chẳng nghĩ ngợi gì.

Vĩnh Khoa cưới vợ, cô buồn một cách sâu sắc. Tưởng chừng con tim mình bị bóp nát vỡ tan.

Nhưng rồi Thủy Tiên đã nhốt kín nỗi buồn vào lòng. Cô lao vào công việc, ngoài việc chăm sóc mẹ Thiên An. Thủy Tiên lo gây trồng hoa thủy tiên.

Lâu nay Thủy Tiên âm thầm trồng thủy tiên trong góc vườn mà không có ai hay.

Làng hoa My Sa của Băng Châu bị hư hại chết hết, Thủy Tiên có biết. Hôm đi chợ mua đồ cho mẹ, cô có ghé xem mấy lần.

Của người ta mà Thủy Tiên tiếc ngẩn ngơ. Bao nhiêu giống hoa đẹp và quý héo lũ trong mưa bão bị chết sạch tưởng chừng như bị sát hại.

Thủy Tiên muốn cứu các cây hoa, muốn trồng lại mà không biết phải làm cách nào.

Thủy Tiên trồng thật nhiều hoa thủy tiên, có lẽ cô sẽ nói với Vĩnh Khoa đem trồng thử trong làng hoa.

Băng Châu vẫn còn hần học với Thủy Tiên nên cô không muốn bị hiểu lầm.

Băng Châu luôn réo Thủy Tiên sai bảo chuyện này chuyện nọ.

Mệ Thiên An phàn nàn và ngăn cản:

- Con đi thì thôi, về nhà là ằm ỉ. Thủy Tiên không phải người giúp việc của con mà cứ sai bảo. Cô ấy là hộ lý riêng của mẹ, không được làm bất cứ chuyện gì.

Băng Châu lầm bầm:

- Con nhờ một chút mà mẹ cũng la.

- Nhờ cũng không được.

Và rồi Băng Châu đi suốt ngày nên cũng chẳng có thời gian mà sai khiến Thủy Tiên.

Mệ Thiên An cần Thủy Tiên túc trực, nên cô luôn có mặt bên mẹ.

Băng Châu đi suốt ngày, tối nay bỗng sang phòng mẹ, kiểm chuyện với Thủy Tiên:

- Cô Thủy Tiên đâu rồi?

Đang ngồi bên giường với mẹ Thiên An, Thủy Tiên bước lại bên cửa:

- Tôi đây, cô hỏi có chuyện gì?

Nhìn Thủy Tiên với ánh mắt soi mói, Băng Châu mai mỉa:

- Ở đây chứ không phải hẹn hò với chồng tôi hả?

Thủy Tiên nóng mặt:

- Cô đừng ăn nói hồ đồ nha?

Băng Châu cười khẩy:

- Chối hả? Hai người hẹn hò bao lần ngoài vườn, ngoài khung cửa sổ này, chắc chắn cũng đến phòng anh Vĩnh Khoa tình tự. Sợ gì có ai thấy đâu.

Thủy Tiên đáp một cách mạnh mẽ:

- Cô đừng bịa đặt những chuyện như thế.

Băng Châu nói một cách quả quyết:

- Bịa đặt à? Cô không dám nhận thì có. Cô là kẻ đê tiện, cô nào vô phá hoại hạnh phúc của tôi.

Thủy Tiên phân trần:

- Tôi không làm chuyện xấu xa đó. Cô đừng vu khống tôi.

Băng Châu nói như la lên:

- Cô cướp người yêu của tôi mà không làm chuyện xấu xa à?

Hai má Thúy Tiên nóng bừng, cô nói một cách khỏ sở:

- Cô và anh Khoa đã cưới nhau rồi, đừng kiếm chuyện với tôi. Tôi có làm gì đâu:

Băng Châu cau kinh:

- Cô cướp mất hồn của anh Khoa. Anh ấy là chồng tôi mà có ngó ngang gì đến tôi đâu. Thậm chí tôi đi chơi với bồ, anh ấy cũng chẳng màng.

Như vậy là Băng Châu đã thừa nhận sự thất bại của mình. Thủy Tiên trở mắt nhìn khi nghe cô ta nói một cách thản nhiên như vậy.

Băng Châu nói tiếp một cách tức tối:

- Chỉ vì cô mà anh Khoa thay lòng đổi dạ, lạnh nhạt với tôi. Trước kia tôi với anh ấy gắn bó bên nhau, cô biết chứ?

Thủy Tiên nhẹ giọng:

- Chuyện tình cảm của cô với anh Khoa, tôi không biết.

Băng Châu hằn học:

- Cô phải biết chứ! Chúng tôi đã hứa hôn rồi, cô chen vào phá hoại.

Thủy Tiên trầm tĩnh:

- Tôi không phá hoại ai cả. Anh Khoa cưới cô rồi sao cô cứ kiếm chuyện với tôi.

Băng Châu phẩy tay về âm ức:

- Phải! Cưới rồi, nhưng anh Khoa là pho tượng không có trái tim, là người vô lương tâm. Tim anh ấy bị cô lấy mất rồi.

- Xin cô thận trọng lời nói.

- Tôi nói như vậy đó, cô đã trao cho anh ấy tất cả rồi nên anh ấy chỉ nghĩ đến cô thôi.

Mặt mũi nóng bừng, Thủy Tiên nghiêm giọng:

- Cô đừng nói bậy. Chúng tôi yêu nhau với tình yêu trong sáng.

Băng Châu nhếch môi chế nhạo:

- Trong sáng quá nhỉ? Vậy mà hẹn hò trong bóng tối không hà.

Thủy Tiên nói một cách nghiêm nghị:

- Nếu cô còn xúc phạm đến tôi. Tôi sẽ không nói chuyện với cô nữa.

Băng Châu liếc Thủy Tiên một cái dài sọc:

- Cô tưởng lén lút làm chuyện xấu xa, mờ ám là tốt đẹp lắm hả?

- Tôi không làm gì xấu.

- Giở trò quyến rũ, mời chài chồng tôi mà không xấu hả? Cô chẳng đáng là người giúp việc của tôi đâu.

Thủy Tiên nói nhanh:

- Tôi chỉ là hộ lý cho mẹ, chẳng phải người giúp việc cho cô đâu.

Băng Châu nói một cách ngang ngược:

- Là hộ lý cho mẹ cũng là người giúp việc cho cả nhà.

Nói rồi Băng Châu giở giọng hách dịch:

- Cô xách giày về phòng cho tôi và dọn dẹp phòng của tôi với anh Khoa! Nhanh lên.

Thủy Tiên lắc đầu nói với giọng nhẹ nhàng:

- Tôi đâu phải người giúp việc mà cô sai khiến.

Băng Châu nói như khiêu khích:

- Tôi là bà chủ, tôi có quyền sai khiến cô được không?

Thủy Tiên mím môi im lặng, có lẽ cô không nói chuyện với Băng Châu thì hơn.

Bỗng Băng Châu cao giọng nói lớn cho mẹ Thiên An nghe.

- Cho con mượn cô giúp việc về dọn phòng và đấm bóp cho con nghe mẹ.

- Cô thật là quá đáng đó Băng Châu.

Vĩnh Khoa xuất hiện nhìn Băng Châu với ánh mắt giận dữ.

Cô cười khẩy hỏi anh một cách giễu cợt:

- Anh đến đây chi vậy? Có hẹn hả?

Vĩnh Khoa trừng mắt:

- Cô nói cái quái gì vậy?

- Anh có hẹn với nó nên mới đến đây.

- Cô có biết cô nói gì không? Sao cô hồ đồ quá vậy?

Băng Châu ôm cổ Vĩnh Khoa vờ âu yếm:

- Không có hả anh? Vậy thôi về phòng, em kêu nó đến đấm bóp, hầu hạ vợ chồng mình. Nó đấm bóp cho mẹ quen rồi.

Vĩnh Khoa muốn tát cho Băng Châu một bạt tai, nhưng anh nín nhịn. Đánh cô ta mà làm gì.

- Cô thật là quá đáng.

- Cô ta mới quá đáng, cướp chồng người khác.

Vĩnh Khoa nghiêm giọng:

- Cô không được đến đây quấy rầy Thủy Tiên nghe!

Băng Châu bù lu bù loa:

- Mẹ ơi, có nghe anh Khoa bệnh vực con hồ ly tinh không? Anh thật là vô lương tâm.

Không muốn Băng Châu ở đây lại nhải nói những câu khiếm nhã, Vĩnh Khoa kéo tay cô:

- Về phòng đi!

- Về phòng với anh hả? Tốt quá nhỉ?

Băng Châu ồng ẹo nói tiếp:

- Bắt cô ta đi theo đám bóp cho em. Em mỗi chân tay quá rồi.

Vĩnh Khoa cau mày:

- Cô có im đi không hả?

Băng Châu cười khanh khách:

- Cô ta làm anh nóng ruột hả? Vậy anh đám bóp cho em nha!

Vĩnh Khoa khó chịu nói như la lên:

- Cô nói năng đàng hoàng lại đi!

Băng Châu phàn nàn:

- Nói chuyện với chồng mà không đàng hoàng sao anh? Anh thua xa Thế Phong. Anh ấy rất ga lăng, lịch sự luôn quan tâm đến em.

- Cô hãy đi kiểm thẳng bồ cũ của cô. Tôi đâu có ngăn cản.

Băng Châu nói một cách trơ trẽn:

- Em có chồng, phải về mái gia đình chứ anh.

Là chồng! Vĩnh Khoa vô cùng chua xót. Anh không bao giờ là chồng của cô.

Đám cưới cho có, đám cưới mà người trong cuộc không muốn. Một sự giả tạo khởi đầu. Vĩnh Khoa cảm giác như mình sống trong địa ngục. Anh chỉ muốn thoát ra.

Những chuỗi ngày bi thảm này kéo dài đến đâu, Vĩnh Khoa không thể nào chịu nổi.

Băng Châu đã công khai thừa nhận mối quan hệ với Thế Phong. Vĩnh Khoa không biết nên vui hay mừng, có lẽ anh nên mừng, Băng Châu có người đàn ông khác.

Thật ra Băng Châu sống phóng túng, quan hệ lung tung và thật là trớ trêu khi Vĩnh Khoa là chồng, là người chính thức.

Vĩnh Khoa chỉ muốn chấm dứt vai trò anh chồng hờ này.

Băng Châu tức giận, oán trách Vĩnh Khoa và đem điều đó trút lên Thủy Tiên.

Cô thường xuyên đến đây quấy rầy Thủy Tiên.

Vĩnh Khoa quên nghĩ đến tình huống này. Anh biết Thủy Tiên đã khổ tâm nhiều rồi mà Băng Châu lại cứ đến đây gây sự với cô.

Vĩnh Khoa ngó Băng Châu, chỉ trích:

- Cô chẳng biết lịch sự chút nào.

Băng Châu hỏi một cách bực dọc:

- Anh bảo tôi phải lịch sự với con nhỏ người ở này hả? Còn lâu, nó phải phục dịch tôi đó.

Thấy mẹ Thiên An trở mình, Thủy Tiên nhẫn nhịn nhắc nhở:

- Xin cô giữ yên lặng cho mẹ ngủ.

Ánh mắt dữ dội của Băng Châu như găm vào mặt Thủy Tiên:

- Ái chà, dám lên giọng như bà chủ vậy. Nói cho cô biết, tôi mới là bà chủ, đừng nhảm nghe.

Vĩnh Khoa phàn nàn:

- Cô thật là quá đáng! Phải nghĩ đến mẹ chứ.

Băng Châu bật cười thật chói tai.

- Nghĩ đến mẹ à? Ôi thật là kinh dị. Anh có nghĩ đến không? Hay là chỉ nghĩ đến cô ta? Hừ khéo che đậy, ai mà không biết.

- Cô hãy về phòng đi! Đừng ở đây nói năng bừa bãi nữa.

Băng Châu ngúng nguẩy:

- Đi hay không là quyền của tôi. Anh không được nhắc.

Vĩnh Khoa nhấn mạnh:

- Tại cô đến đây quấy rầy mẹ và Thủy Tiên, tôi mới nhắc, chứ tôi cũng không thèm muốn nói đến cô.

Băng Châu trả miếng:

- Tôi cũng đâu cần đến anh. Tôi có người rồi.

- Tôi không quan tâm.

- Tôi căm thù anh và cô ta.

- Thủy Tiên không làm gì cô cả.

Băng Châu nói với vẻ giễu cợt:

- Cô ta chỉ làm gì với anh thôi phải không?

Vĩnh Khoa rất bực cách nói chuyện bừa bãi, kém tế nhị của Băng Châu. Anh làm một cử chỉ dứt khoát:

- Cô đừng ở đây làm phiền nữa.

Bỗng dưng Băng Châu ôm lưng Vĩnh Khoa đổi giọng:

- Mình về phòng hả anh? Anh đấm bóp cho em nha!

Vĩnh Khoa sầm mặt, không nói gì. Băng Châu mỉm cười khoác tay anh với vẻ kiêu hãnh. Cô còn phán cho Thủy Tiên một câu trước khi bước đi:

- Nấu cho vợ chồng tôi hai tô mình, mang lên phòng nghe chưa!

Thủy Tiên nhăn mặt.

Vĩnh Khoa gửi lại cho Thủy Tiên một tia nhìn thăm thẳm. Tim cô chệnh chao, xót đau chi lạ.

Con gì nữa đâu anh! Vương vấn chi cho thêm bẽ bàng.

Thấy đó mà với tay không được. Hai chúng ta đã xa muôn trùng, mãi mãi không là của nhau.

Bài hát "Hoa thủy tiên" càng làm cho Thủy Tiên thêm quặn lòng.

"Trinh trắng một loài hoa

Phơn phớt vàng kiêu sa

Đón xuân về lấp lánh

*Tiên nữ của lòng ta
Em đem mùa xuân đến
Rực rỡ khắp đất trời
Thủy tiên bừng sắc thắm
Tìm... ta hoa nở rồi".*